

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Menandro praestigiatore. Cap. XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

contenderunt. Alii tamen eam in scripturis maximè approbatis collocandam iudicant. In quibus etiã nò pauci, hoc tempore, euangelium secundum Hebræos ponunt, quo Hebræi illi, qui sunt Christi doctrinã amplexati, maximè gaudet. Ceterũ hæc omnia referatur in earũ scripturarũ numerum, quibus à plerisq; cõtradicitur. Atq; certò istorum librorũ enumeratione necessariã fecimus, vti cũ scripturas, quę secundum ecclesię traditionem, verę, germanę, & omnium sententiis manifestò confirmatę sunt, perspicua quadam nota ab aliis, quę non sunt eiusdẽ auctoritatis, sed sunt positę quidẽ in cõtrouersia, à plerisq; tamen ecclesiasticis viris euolutę & pertractatę, distinxerimus, facillè quidẽ non istas ipsas modo, sed eas etiam, quę apostolorum nomine ab Hæreticis circumferuntur, possimus discernere: Siue euangelia Petri, Thomę, Matthię, aliorũue nomine falso inscripta, siue acta, quę Andree, Ioannis, & aliorum apostolorũ nomine veteratorie donata sunt: quas quidem scripturas, nemo ex scriptoribus ecclesiasticis, qui continuata temporum successione, ab apostolis huc vsq; vixerint, vsq; in suis scriptis in memoriam redigere dignatus est. Quin etiam dictionis & loquendi forma, longe à stylo & dicendi consuetudine apostolorum discrepat. Sententia porrò & institutũ eorũ, quę in illis libris traduntur (quod toto propè cœlo, vt dicitur, à vero orthodoxoq; scripturę sensu & opinione aberrat) planè perspicueq; ostendit, ea callida solũ hæreticorũ esse cõmentata. Vnde ne in eo quidẽ scripturarum genere, quę falsò inscriptę minimeq; germanę dicuntur, habenda sunt, sed tanquam absurda omninò & impia penitus explodenda. Verũ ad reliquã historiã pergamus.

De Menandro præstigiatore.

CAP. XX.

Menander, qui Simoni Mago successit, seipsum propter sceleratã morum suorum improbitatem secundũ diabolicę molitionis propugnaculũ, illo priore nihilo planè imbecilliorẽ præstitit. Erat iste etiã Samaritanus: qui vbi ad summum præstigiariũ fastigiũ, vt facillè cũ magistro cõtenderet, peruenerat, maioribus portensis

se nos

se nobilitauit: & seruatorem ad hominū cōseruationem ac salutē cœlitus è seculis inuisibilibus demissum se prædicauit, docuitq; neminem aliter ex angelorū dominatu, qui mundum fabricasset, se posse eripere, quàm vt prius experiētia magica ab ipso tradita instructus esset, & baptisinate, quod ille impertire solebat, ablutus. Quo quidē qui essent dignati, eos perpetuam in hac vita immortalitatem adepturos, & non amplius subituros mortem, sed eodem in loco in æternum cōmorantes, nulli sentio, nulliue internecioni aliquando obnoxios fore. Ista certē ex Irenæi scriptis facilē licet perspicere: Iustinus item vbi perditū Simonis conatum memorarit, huius etiā fraudem narrare pergit his verbis. Menandrum quendam Samaritanum ex vico Caparattæa ortum, Simonis discipulum, furore quodā dæmoniaco agitatum, Antiochiam aduentasse, & multos magicę artis præstigiis in fraudem induxisse cognouimus: qui quidem illis, quos ad se sequendum pellexisset, persuasit, quod nunquā omnino morte essent interituri. Quidam etiā adhuc eius præceptis instituti, idem profitētur. Erat igitur diabolici plane conatus cōmentum, qui quidem per magicam astutiam eiusmodi præstigatorū, adeo calide Christianorū nomen vsurpantiū, magnum pietatis & religionis nostræ mysterium, infamia notare: atq; ecclesiastici dogmatis de animæ immortalitate, & resurrectione mortuorum traditis, maleuola obtreptione omnem auctoritatem abrogare obnixè laborauit. Verū isti, qui hos seruatores sibi ascipserint, de vera salutis spe penitus deciderunt.

*Inst. ad
Anton.
fol. 144.*

De Ebionæorum heresi.

CAP. XXI.

ALios porro nequā & improbus dæmō cum ab amore, quem erga Christum Dei habebant, nullo modo per artismagicæ præstigias posset dimouere, eosdē tamen, vbi alia quadam astutia irretiri posse cōperiret, veteratoricē tandē sibi suoq; addixit obsequio. Isti ex primo illius sectę auctore nomē ducētes, Ebionęi propriē appellati sunt, hoc est, mentis & intelligētię inopes, quippe qui de Christo & eius doctrina tenuiter & abiectē statuerēt opinarenturq;. Eum namq; simplicem vulgarem, & solum
homi-